

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **B. S.**, narozen X
státní příslušník Indické republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u Blatna,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPS-129971-17/ČJ-2022-010022-ZZC,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou prostřednictvím žalované ve smyslu § 172 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a doručenou soudu dne 17. 6. 2022 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 téhož zákona zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro

určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, přepracované znění (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. V první řadě namítá, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila délku doby zajištění. Dle žalobce totiž není z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč žalovaná stanovila délku doby zajištění právě na 30 dnů. Žalovaná dle názoru žalobce pochybila, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí celkovou dobu zajištění nepromítla do konkrétních kroků, jež bude nutné učinit.
3. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce také ve skutečnosti, že jej žalovaná nedostatečně konfrontovala s tím, zdali vůbec požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, a to vzhledem k tomu, že zajištění bylo stanoveno za účelem tzv. dublinského transferu do Rumunska. Žalobce má za to, že o mezinárodní ochranu nikdy nepožádal, a tvrdí, že z jeho vysvětlení vyplynulo pouze to, že v Rumunsku pracoval.
4. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nedostatečně zabývala systémovými nedostatky v rumunském azylovém řízení. Předně uvádí, že v průběhu řízení o zajištění nebyl ze strany žalované vůbec dotázán na problémy spojené s azylovým řízením v Rumunsku a že je to žalovaná, kdo má zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu nemohl žalobce uvést relevantní skutečnosti, neboť sám nedisponuje potřebnou znalostí problematiky zajišťování cizinců a nařízení Dublin III. Žalobce dále rozporuje zjištění žalované, že rumunské azylové řízení netrpí nedostatky. Žalovaná vytýká, že svůj závěr opírá pouze o obecné a generalizující tvrzení, která nemají oporu ve správním spise. Jestliže žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že Rumunsko je součástí Evropské unie, jde o bezpečnou zemi a že se ve své úřední činnosti nesetkala s námitkou ohledně rumunských azylových procedur, pak to je dle názoru žalobce z toho důvodu, že se na tyto námitky cizinců nikdy nezeptala. Obecná tvrzení žalované navíc nevypovídají o faktickém stavu azylového systému. Žalobce argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, v němž uvedený soud obdobné argumenty použité správním orgánem v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepovažoval za dostatečné. Dále žalobce odkazuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, v němž NSS judikoval, že správní orgán vedoucí řízení o udělení mezinárodní ochrany musí opřít své závěry ohledně možných systémových nedostatků azylového řízení státu příslušného pro posouzení žádosti o zprávy o fungování azylového systému, případně i další podklady obsažené ve správním spise. Pro výše uvedené důvody žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapitulovala skutkové okolnosti předmětné věci. Následně k žalobní námitce ohledně systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení uvedla, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv a že tam nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Dále žalovaná konstatovala, že vyšla z výpovědi žalobce ze dne 18. 5. 2022, ve které neuvedl důvody, z nichž by vyplývalo, že mu v Rumunsku hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dle shody v systému EURODAC podal žalobce

žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, kde navíc od 13. 3. 2021 žil a pracoval. Dle žalované proto musel žalobce vědět, že je pro něj Rumunsko bezpečnou zemí. Žalovaná je přesvědčena, že se při svém postupu nedopustila žádné nezákonnosti, a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 19. 5. 2022), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
7. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 5. 2022 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky (dále jen „ČR“) nebo zde neoprávněně pobývá. Téhož dne bylo totiž zjištěno, že žalobce (společně s dalšími pěti osobami cizí státní příslušnosti) přicestoval na území ČR v přívěsu nákladního vozidla, a to bez cestovního dokladu.
9. Po zajištění žalobce podle zákona o policii z výše uvedeného důvodu byl žalobce eskortován na služebnu příslušného policejního útvaru. Vedle dalších úkonů bylo mimo jiné provedeno hledání v systému EUODAC, v němž byla nalezena shoda daktyloskopické karty pořízené na zdejším oddělení s daktyloskopickou kartou číslo RO1AR201T2204230103 ze dne 23. 4. 2022 (viz č. j. KRPS-129971-7/ČJ-2022-010022). Z informace o zjištění shody v systému EUODAC ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPS-129971-27/ČJ-2022-010022-ZZC, vyplývá, že členským státem, v němž bylo či je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko.
10. S žalobcem byl dne 18. 5. 2022 za přítomnosti tlumočníka z jazyka hindi sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci kterého uvedl, že se jmenuje B. S., je narozen dne X a trvale bytem X. Narodil se však v obci X. Žalobce dále vypověděl, že nemá základní vzdělání. Jeho rodiče a sourozenci žijí rovněž v Indii. Žalobce je ženatý, manželka a děti zůstaly v Indii. Dále uvedl, že 13. 3. 2021 odjel do Rumunska, kde měl pracovní vízum. V Rumunsku pracoval jako dělník na různých stavbách po celé zemi. Jelikož mu jeho zaměstnavatelé neplatili, rozhodl se, že odcestuje do Rakouska, v němž má přítele, který by mu pomohl nalézt zaměstnání. Z tohoto důvodu oslovil převaděče, který žalobci za úplatu slíbil, že „ho do Rakouska dostane“. V té době už žalobce neměl svůj pas, který mu vzal a následně nevrátil jeho zaměstnavatel. Za cestu nic neplatil, jelikož se mu i s ostatními podařilo naskočit do nákladního automobilu, v němž byl nakonec objeven policií v ČR. Žalobce se domníval, že jede do Rakouska. Řidič nákladního automobilu neměl tušení, že žalobce spolu s ostatními převáží. Do nákladního automobilu nastoupili v pondělí 16. 5. 2022 po půlnoci. Žalobce dále na doplňující otázky vypověděl, že návykové látky neužívá, netrpí žádnou nemocí a že je celkově zdravý. Situace v Indii, kde bydlel, je zcela normální a bezpečná. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

odpověděl, že mu v místě jeho trvalého pobytu, tj. Indii, ze strany státu nic nehrozí, ale že se do Indie vrátit nechce, a to ani za rodinou, neboť má v Indii dluhy, které musí splatit. Žalobce dále odpověděl, že nikdy žádnou jinou totožnost neuváděl a že nikdo z jeho rodiny nežije v ČR a ani jinde v Evropské unii. Do školy nechodil. V Indii pracoval jako stavební dělník. Vojenský výcvik nemá a v armádě nesloužil. Ohledně svého cestovního dokladu uvedl, že jej má někde v Rumunsku a bývalého zaměstnavatele. Žádný jiný doklad nemá. Cestovní doklad nemá ani vyfotografovaný ve svém mobilu. Řidičský průkaz nevlastní. Dále žalobce uvedl, že cílem jeho cesty bylo Rakousko, nikoliv Česká republika. Nezjišťoval si tedy ani podmínky pro vstup na území ČR. Dle svých slov byl žalobce testován na SARS-CoV-2 v Rumunsku a je dvakrát očkovaný. Na území ČR zůstat nechce, jakmile to bude možné, chce pokračovat do Rakouska. Jeho rodina ví o tom, že odjel do Evropy. Téměř každý den je s ní v telefonickém kontaktu. Na cestu do Rakouska použil peníze zčásti vydělané v Rumunsku a zčásti poslané z Indie. Na otázku, zdali si je vědom, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit na území ČR a zdržovat se v něm, odpověděl, že ne, protože chtěl do Rakouska, a zde je vlastně omylem. Ve své domovské zemi se může vrátit ke své rodině. V návratu do domovské země mu nebrání žádná překážka s výjimkou zmíněných dluhů. Žalobce dále uvedl, že o azyl nežádal nikde, ani v Rumunsku, ale přesně neví. O azyl chtěl požádat v Rakousku. Otisky prstů mu odebrali v Rumunsku, když žádal o zaměstnaneckou kartu.

O svém zajištění nepožaduje nikoho vyrozumět. Svého protiprávního jednání si vědom nebyl, ale teď už to ví, a jaký postih mu hrozí, neví. Žalobce dále konstatoval, že v ČR nemá žádný majetek, nemá sjednáno ani zdravotní pojištění. K ČR nemá žádných vazeb, závazků ani pohledávek. Dalšího protiprávního jednání se na území ČR nedopustil. Ani se tu nenachází osoba, k níž by měl žalobce vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Někjaké peníze, které by žalobce mohl použít na vycestování, má. Žalobce ani není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Finanční záruku složit nemůže a rovněž ani není schopen se zdržovat na policii případně oznámené adrese místa pobytu. Umístění do záchytného zařízení by pro žalobce nebylo zásahem do rodinného ani soukromého života. Dále žalobce vyslovil, že mu nic nebrání v opuštění ČR. Nic dalšího uvést nechtěl.

11. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III, a to na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná po uvedení příslušných zákonných ustanovení a rekapitulaci skutkových okolností uvedla, že v případě žalobce jsou splněny veškeré podmínky zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že podklady ve správním spise dokládají, že je naplněn reálný předpoklad předání žalobce do Rumunska. Žalovaná přitom vycházela ze skutečnosti, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dle výpisu z databáze EURODAC a že neoprávněně vstoupil na území ČR bez platného cestovního dokladu, oprávnění k pobytu či víza. Z tohoto důvodu je žalovaná přesvědčena, že existuje důvod pro zahájení řízení dle nařízení Dublin III. Žalovaná dále dovodila, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, čímž naplnil jednu z podmínek stanovených v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná následně uvedla, že předání žalobce do příslušného státu nebude možné uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání, a proto vydala rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i možností uložení zvláštních mírnějších opatření, která však shledala v daném případě jako neúčelná a nedostačující. Vycházejí i z výpovědi žalobce žalovaná uzavřela, že nelze předpokládat, že by se žalobce hlásil na útvaru policie a že ani nemá stálou adresu místa pobytu, kde by se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

zdržoval. Žalobce nemá dostatek peněžních prostředků pro složení finanční záruky. Žalovaná vyslovila obavu, že by se žalobce stal nedohledatelným, protože není znalý poměrů v ČR, nemá zde příbuzné či jiné známé osoby. Navíc bez oprávnění k pobytu není oprávněn legálně vykonávat zaměstnání. Dle žalované existuje důvodná obava, že by se žalobce mohl svévolně a nekontrolovatelně pohybovat po území ČR, neboť vypověděl, že na území ČR zůstat nechce a že chce pokračovat v cestě do Rakouska. Z této skutečnosti žalovaná dovodila i další podmínku pro zajištění žalobce, a to vážné nebezpečí útěku. Žalovaná dále vysvětlila důvody, proč zajištěním žalobce nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná posoudila i situaci azylových řízení a situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž neshledala překážky pro předání žalobce do tohoto členského státu. Dobu zajištění v délce 30 dnů žalovaná stanovila vzhledem k předpokládané složitosti předání žalobce do příslušného státu. Výslovně uvedla, že o zpětném přijetí žalobce musejí rozhodnout dožádané orgány Rumunska, přičemž jsou vázány dvoutýdenní lhůtou k odpovědi od přijetí žádosti.

12. Dne 19. 5. 2022 došlo k faktickému umístění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) Balková.
13. Oznámením ze dne 20. 5. 2022, č. j. KRPS-129971-30/ČJ-2022-010022, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 20. 5. 2022 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena na 3. 6. 2022.
14. Oznámením ze dne 30. 5. 2022, č. j. KRPS-129971-32/ČJ-2022-010024-ZZC, ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž ČR má šest týdnů na realizaci předání. Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení doby zajištění nejdéle do 8. 7. 2022.
15. Dne 7. 6. 2022 vydala žalovaná rozhodnutí pod č. j. KRPS-129971-33/ČJ-2022-010024-ZZC, jímž rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce do 8. 7. 2022.

Posouzení žalobních bodů

16. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
17. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
18. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného

přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

19. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
20. Podle čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle druhého pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle třetího pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A konečně podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
21. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
22. Soud se v první řadě zabýval námitkami žalobce ohledně jeho zajištění za účelem předání do Rumunska. Žalobce předně tvrdí, že jej žalovaná nekonfrontovala s tím, zdali o mezinárodní ochranu v Rumunsku vůbec požádal, když má žalobce za to, že nikdy o mezinárodní ochranu nepožádal.
23. Z protokolu o podání vysvětlení je zřejmé, že žalobce odpověděl na otázku, zda požádal o mezinárodní ochranu v ČR nebo jiné zemi Evropské unie, následovně: „*Ne, o azyl jsem nežádal nikde ani v Rumunsku, ale přesně nevím, o azyl jsem chtěl požádat v Rakousku.*“ Ze

správního spisu dále jednoznačně vyplývá, že před vydáním napadeného rozhodnutí byla provedena prověrka v systému EURODAC a byla zjištěna shoda otisku prstů žalobce se záznamem RO1AR201T2204230103 pořízeným dne 23. 4. 2022 v Rumunsku (dále viz informaci o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPS-129971-27/ČJ-2022-010022-ZZC). I přesto, že žalobce své tvrzení v jedné větě sám relativizuje, když uvádí, že přesně neví, zdali o azyl požádal, dochází zde k rozporu s výsledky prověrky v systému EURODAC. Lze tak přisvědčit, že žalovaná měla žalobce vést dalšími otázkami k objasnění věci a sdělení dalších informací k ověření věrohodnosti žalobcova tvrzení. To však na druhou stranu neznamená, že by pouhé tvrzení o nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bylo způsobilé bez dalšího vyvrátit skutečnosti plynoucí ze záznamu o žalobci v evidenci EURODAC. I kdyby žalovaná poskytla žalobci možnost vysvětlit tvrzení o tom, že v Rumunsku nedošlo k podání žádosti o mezinárodní ochranu, stále by se jednalo o pochybnost v rovině pouhého tvrzení, které nelze bezprostředně ověřit. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalovaná neměla v době vydání napadeného rozhodnutí dostatek podkladů pro to, aby si o této otázce mohla učinit definitivní závěr. Soud nezpochybňuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí existovala možnost, že žalobce nikdy předtím žádost o mezinárodní ochranu v některém ze členských států Evropské unie nepodal a že tedy převzetí žalobce nebo jeho přijetí zpět podle nařízení Dublin III není možné, byť byl na základě záznamů v EURODAC identifikován jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Nelze totiž zcela vyloučit, že záznam v systému EURODAC může být nesprávný. Je-li však cizinec označen v evidencích členských států jako žadatel o mezinárodní ochranu, je třeba s ním takto nakládat v režimu nařízení Dublin III a navazujících ustanovení zákona o pobytu cizinců, není-li správnost takového údaje vyvrácena. Zároveň je však třeba zdůraznit, že je to žalovaná, kdo nese odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu včetně ověření přípustnosti převzetí cizince či jeho vrácení zpět. Pokud by tedy v dalších fázích řízení získala věrohodné informace o tom, že cizinec je v jiném členském státě nesprávně veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, ačkoliv žádost ve skutečnosti nepodal, pak by jí vznikla povinnost bez prodlení zajištění za účelem předání v režimu nařízení Dublin III ukončit, případně překvalifikovat důvod zajištění. V projednávané věci však zjištěná skutečnost, že s žalobcem je v Rumunsku vedeno azylové řízení, nebyla relevantním způsobem vyvrácena, když sám žalobce do protokolu o podání vysvětlení nejprve uvedl, že o mezinárodní ochranu v Rumunsku nežádal, aby toto své tvrzení vzápětí zpochybnil konstatováním, že vlastně přesně neví. V rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž došlo k prvotnímu zajištění žalobce, nelze s ohledem na zákonem daný procesní rámec a omezený časový prostor, dokdy je možné cizince zajistit, žalované vytýkat, že se nemohla vzniklými pochybnostmi a pravdivostí žalobcova tvrzení detailně ihned zabývat. Uvedená zjištění žalovaná řádně uvedla do odůvodnění napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zjištěné skutečnosti žalovaná správně dovodila, že jsou ve věci žalobce splněny podmínky pro zahájení řízení k určení členského státu Evropské unie, jenž je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a k možnému předání žalobce do tohoto státu. Základní podmínka pro vydání napadeného rozhodnutí tak byla splněna. Námitka proto není důvodná.

24. Další žalobní bod směřuje k systémovým nedostatkům azylového řízení v Rumunsku. Dle žalobce stojí závěry žalované pouze na obecných a generalizujících tvrzeních, které nemají podklad ve správním spise a které nevypovídají o faktickém stavu rumunského azylového systému.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

25. Soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž se rozšířený senát zabýval otázkou, nakolik je správní orgán povinen se v každém rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu z úřední povinnosti činit úvahu o existenci systémových nedostatků azylového řízení v přijímajícím státě. Rozšířený senát přitom dospěl k závěru, že *„Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (...). S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti“* (podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, bod 21 a 24). Žalovaná by tak měla povinnost se touto otázkou zabývat i bez námítky, pokud by sama dospěla k závěru, že takové nedostatky v Rumunsku existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.
26. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Ze správního spisu plyne, že žalobce v průběhu řízení před žalovanou žádné systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku nenamítal. Až nyní v podané žalobě pouze obecně poukazuje na dle jeho názoru nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud má však za to, že žalovaná dostala požadavků na ni kladeným výše citovanými závěry rozšířeného senátu NSS. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná touto otázkou zabývala, a přitom dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v Rumunsku nedochází. Žalovaná konstatovala, že jí případné systémové nedostatky nejsou známy z její úřední činnosti a že se ještě při své činnosti nesetkala s námitkou ohledně azylových procedur v Rumunsku. Konečně dovodila i neexistenci důvodných pochybností o této skutečnosti.
27. Soud přitom připomíná početnou judikaturu správních soudů vztahující se k hodnocení rumunského azylového systému (viz kupříkladu rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 24, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, případně též usnesení téhož soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56). V uvedených rozhodnutích nebyla shledána existence takových nedostatků, které by bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Konkrétně lze citovat z nedávného rozsudku NSS ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 81/2021 - 24, v němž NSS shrnul, že *„[s]polečný evropský azylový systém byl vystavěn mj. na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Z dostupných informací nevyplývá, že by Rumunsko přes některé nedostatky nebylo schopno žadatelům o azyl zajistit adekvátní podmínky. Namítá-li stěžovatel, že posouzení je obecné a nevztahující se k jeho konkrétnímu případu, je nutno poukázat, že sám stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti,*

které
by se vztahovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

přímo k jeho osobě a které by odůvodňovaly, že v jeho konkrétním případě jsou podmínky panující v Rumunsku překážkou pro jeho předání. Ani ze správního spisu nic takového nevyplývá, nelze proto dovést, že ve vztahu ke stěžovateli by nedostatky rumunského azylového systému bylo nutno považovat za takové, které by vyústily v hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení a odůvodnily postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.“ Lze proto přisvědčit závěru žalované, že v projednávané věci nejsou důvodné pochybnosti o této skutečnosti. Z výpovědi žalobce a ani z jiných podkladů založených ve správním spise nelze dovozovat opak.

28. Žalobce však argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, a dále i rozsudkem NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, jimiž podporuje svoji námitku, že závěry žalované ohledně neexistence systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku nemají oporu v podkladech (např. zprávách o fungování azylového systému příslušného státu) ve správním spise. Soud musí tuto argumentaci odmítnout jako nepřiléhavou, jelikož žalobcem uváděná rozhodnutí se týkají přezkumu rozhodnutí vydaných v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Od tohoto faktu nelze odhlédnout. Na rozhodování správních orgánů ve věci zajištění cizinců pro účely jejich předání do států příslušných podle nařízení Dublin III nelze klást stejné nároky jako na ministerstvo při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Jak plyne ze shora citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v případě zajištění cizince za účelem jeho předání jsou požadavky na shromáždění podkladů a odůvodnění rozhodnutí nižší než v případě navazujících fází řízení.
29. Předně lze poukázat na samotný účel institutu zajištění. Jak uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR*“. Dále již ve výše citovaném rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, rozšířený senát poukázal na to, že k rozhodování o přemístění samotném není příslušná žalovaná, ale ministerstvo. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu, a proto neshromažďuje takové podklady, jako ministerstvo. Soud uvedl, že žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění musí (může) vycházet z obecně známých skutečností o nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Toliko ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat.
30. Ze samotného smyslu institutu zajištění a z uvedených judikatorních závěrů proto plyne, že v předmětné věci žalovaná nepochybila při posouzení systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku. Žalobce v řízení před žalovanou neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly založit o této otázce pochybnost. Žalovaná vyšla z poznatků ze své úřední činnosti a z výpovědi žalobce, který se od března roku 2021 nacházel a pracoval v Rumunsku. Přitom žalobce ani nezmínil žádné skutečnosti, které by mohly

nasvědčovat problémům v přístupu rumunských orgánů v řízeních s cizinci. Netvrdil ani, že by mu v Rumunsku hrozila újma. Za této situace neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady a mohla se spokojit s tím, že jí nejsou známy případy, které by zavdávaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení.

31. V žalobě se nyní žalobce brání tím, že mu žalovaná otázky ohledně systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení ani nepoložila, proto nemohl uvést relevantní skutečnosti. Soud však podotýká, že žalobce netvrdí žádné konkrétní okolnosti, které by se týkaly jeho osoby ve vztahu k rumunskému azylovému systému ani v podané žalobě. Neuvádí, že by se mu dostalo ze strany rumunských úřadů špatného zacházení, a ani neuvedl, že by měl nějaké konkrétní problémy s azylovou procedurou v Rumunsku. I kdyby tyto skutečnosti neuvedl v řízení před žalovanou, mohl je uplatnit v žalobě. Proto z důvodu obecné argumentace žalobce bez uvedení konkrétních skutečností, nemůže soud žalobci přisvědčit.
32. Soud uzavírá, že žalovaná se vypořádala s otázkou systematických nedostatků v rumunském azylovém řízení dostatečně a řádně svůj závěr v napadeném rozhodnutí odůvodnila. Tento žalobní bod proto není důvodný.
33. Konečně žalobce uvádí, že není z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč byla doba jeho zajištění stanovena právě na 30 dnů.
34. Žalovaná se stanovením délky doby zajištění zabývala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedla, že délka byla stanovena s ohledem na zajištění náležitostí, které jsou nutné k realizaci předání. Dále výslovně odkázala na úpravu lhůt v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a na potřebu oslovení příslušných rumunských orgánů.
35. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že žalovaná nedostatečně odůvodnila délku zajištění. Jak je stanoveno v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle nařízení Dublin III. Přitom příslušný členský stát je vázán dvoutýdenní lhůtou k odpovědi, a to od okamžiku obdržení žádosti od dožadujícího státu. Přemístění zajištěné osoby potom musí proběhnout nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu.
36. Zákon o pobytu cizinců dále stanovuje, že cizinec smí být za splnění zákonem stanovených podmínek zajištěn na dobu nezbytně nutnou (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a v rozhodnutí o zajištění musí být tato doba stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání (§ 129 odst. 7 téhož zákona).
37. Vzhledem ke stanovené délce doby zajištění má soud za to, že žalovaná své rozhodnutí dostatečně odůvodnila. Délku doby zajištění stanovila v limitech určených výše zmíněnými ustanoveními a poukázala konkrétně na to, že bude třeba vyčkat odpovědi dožadovaných rumunských orgánů, které musí poskytnout svoji odpověď ve lhůtě dvou týdnů od obdržení žádosti. Ačkoliv jde o odůvodnění stručné, lze jej mít za dostatečné. Vyplývá z něj potřeba oslovit příslušné rumunské orgány a samotná realizace předání může proběhnout až po obdržení odpovědi ze strany orgánů Rumunska. Soud zde odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 Azs 3/2021-27, v němž NSS dospěl k obdobným závěrům.

38. Žalovaná tedy rámcově vymezila prvotní úkony, které je třeba během stanovené doby zajištění uskutečnit za účelem přípravy předání dle nařízení Dublin III. Doba a lhůty potřebné k provedení těchto úkonů (podání žádosti a odpověď na ní) plynoucí z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III pak rámcově časově vymezují nezbytnou dobu prvotního zajištění, přičemž v tomto konkrétním případě stanovená doba zajištění v délce 30 dnů nepřesahuje podstatně délku lhůt k provedení daných úkonů. Skutečnost, že žalovaná explicitně nezmínila a nevyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí předpokládanou dobu potřebnou k provedení úkonů navazujících na souhlas rumunských orgánů s přijetím žalobce zpět, není důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť těmito úkony by se mohla žalovaná věnovat až po prvotní akceptaci žádosti. V době vydání napadeného rozhodnutí přitom nemohla žalovaná jakkoliv předjímat, jaký bude postoj rumunských orgánů a zda bude nutné zajištění prodloužit k provedení navazujících dalších úkonů. Námitka tedy není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Na základě shora uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha, 23. června 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

